

José Vriens

GETEKEND

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Yvonne bladerde al lopend nog een keer door de papieren die ze in haar hand hield. Als ze nu alles maar had gevonden wat haar baas, Benjamin Bodegraven, moest hebben. Hij werd vast boos op haar als er iets niet bij zat en ze nog een keer terug moest. Haar baas had die papieren direct nodig, had hij door de telefoon gezegd. Of eigenlijk was het meer een snauwen geweest.

Hij had het best wat vriendelijker mogen vragen. Hij was immers degene die ze was vergeten mee te nemen, nu moest zij die o zo belangrijke documenten, waaraan hij niet had gedacht, naar het bedrijf brengen waar hij een vergadering had. Net of ze niets beters te doen had dan boodschappenmeisje spelen voor BB, zoals hij in de wandelgangen werd genoemd. En het moest ook nog eens snel gebeuren. BB was al in gesprek met die mensen en had de papieren dringend nodig. Ze kon ze ook niet even faxen of naar hem mailen.

Had hij zijn spullen niet voor hij vertrok kunnen controleren? Ze waren toch zo belangrijk? Als ze een paar verkeerslichten tegenhad, kon het wel een halfuur duren voordat ze bij dat bedrijf was.

‘Dat gedoe ook altijd. Alsof ik me op kantoor verveel als hij er niet is,’ mompelde Yvonne. Ze hield van haar werk, maar dit soort karweitjes kostten enorm veel tijd en waren niet nodig als BB wat beter voorbereid vertrok.

Een grote druppel spatte op het bovenste vel uiteen. Geërgerd keek Yvonne omhoog naar de grijze lucht waar donkere wolken werden voortgejaagd door de wind. Tot overmaat van ramp begon het ook nog te regenen! Waarom juist nu? Had dat niet nog een paar minuten kunnen wachten tot zij in haar auto zat?

Ze liep gehaast over het trottoir naar haar auto, ondertussen aan de ritssluiting van haar tas trekkend om die open te krijgen zodat ze de map met papieren veilig kon opbergen. BB stelde het vast niet op prijs als deze documenten gekreukeld en gevlekt door de regen bij hem kwamen.

Een windvlaag stak plotseling op en rukte een paar van de belangrijke papieren uit haar hand.

‘Hé, verdorie! Blijf hier!’ schreeuwde ze geschrokken en ze holde de straat op achter de wegvliegende velletjes aan.

Het geluid van een auto. Krijsende remmen. De harde klap tegen haar benen en het gevoel alsof ze vloog.

Wat zal BB woest zijn dat ik te laat ben, was het laatste waaraan Yvonne dacht.

Stemmen die zacht met elkaar praatten. Te zacht om te kunnen verstaan. Er werd met iets geschoven, iets groots. Water dat stroomde. Kastdeuren en lades die open- en dichtgingen. Ze hoorde al die geluiden wel, maar kon ze niet goed plaatsen.

Opeens werd er getrokken aan haar lichaam. Warme handen op haar lijf, die haar leken te wassen. Ze werd gedraaid, iets verschoof onder haar billen, ze werd weer teruggeleid. Er werd met een natte doek over haar gezicht gewreven. Konden ze haar niet gewoon met rust laten? Ze wilde slapen. Het lukte haar echter niet om erop te reageren, te zeggen dat ze nog niet wakker wilde worden, dat ze weg moesten gaan.

Voetstappen die dichterbij kwamen. Een stem die ze al eerder had gehoord. Toch kon ze er geen gezicht bij bedenken.

‘Yvonne, hoe gaat het met je, meis? Je hebt bezoek vandaag,’ klonk de stem van een vrouw dicht bij haar oor. Het was een warme stem waarin muziek leek door te klinken.

Yvonne. Dat klonk vertrouwd. Was dat haar naam? Heette ze zo? Ze had hem vaker gehoord, dat was zeker.

‘Goedenavond, Conny. Hoe gaat het met haar?’ Iemand anders begon te praten. Een man.

Het geluid verplaatste zich naar haar bed toe. Deze stem riep een beeld bij haar op van een zwaargebouwde, oudere man met grijs haar en een roodbruine snor. Een diep en warm gevoel maakte zich van haar meester. Deze man moest veel voor haar betekenen, ook al had ze geen idee wie hij was.

Ze concentreerde zich op haar oogleden. Ze wilde zien wie er bij haar bed stond.

‘Nog steeds hetzelfde, meneer Staal. Nog geen enkel teken dat ze bijkomt uit de coma.’

Dat was de stem van Conny. Zo had de man haar toch genoemd?

Een warme adem streek langs haar wang, een lichte kus werd op haar voorhoofd gedrukt. De geur van aftershave drong in haar neus. Een bekende geur die bij de man hoorde. Nog meer beelden kwamen in haar naar boven. Een fiets, een brede rug waartegen ze haar hoofd liet rusten. Ze werd door hem op een pony getild. Hij hielp haar omhoog en troostte haar omdat ze was gevallen. Een kinderhand in een grote mannenhand.

Waarom hoorde ze hem wel en zag ze al die beelden, kon ze er zelfs een gezicht bij bedenken, maar weigerde haar lichaam haar te gehoorzamen?

Yvonne werd wakker van een andere stem. Jonger en die van een vrouw. Deze stem kwam haar ook bekend voor, maar dit keer had ze er geen beeld bij. De vrouw droeg een kruidige geur bij zich die ze wel lekker vond.

Het was een prettige stem. Prettig en warm en ze luisterde er graag naar. De vrouw vertelde iets, al leek ze niet te verwachten dat er iemand reageerde op hetgeen ze zei. Zat ze naast haar bed? Ze had ook niet de indruk dat er nog meer mensen in de kamer waren. Yvonne luisterde naar haar stem, ook al drongen de woorden niet echt tot haar door. De vrouw vertelde iets over een man op een boot. Er kwam ook een vrouw in het verhaal voor.

Na een tijdje zweeg de stem. Dat wilde Yvonne niet. Waarom ging ze niet verder met vertellen? Geschuif van een stoel. Iemand die bewoog. Het geluid van iets wat zacht werd dichtgeslagen. Een boek?

Blijf nou, vertel verder.

‘Conny! Conny, kom snel!’ riep de vrouw opeens. ‘Ze beweegt met haar hand!’

Haar hand? Had zij hem bewogen? Yvonne had er niet eens aan gedacht dat ze hem moest bewegen, ze wist niet hoe ze dat moest doen.

Snelle voetstappen die dichterbij kwamen en bij haar bed bleven staan. Een hand werd op haar arm gelegd. Dat was Conny.

Yvonne herkende haar aan de kokosachtige geur die haar altijd leek te omringen.

‘Haar hand bewoog. Ik weet het zeker,’ zei de vrouw weer. ‘Het was maar heel even, maar hij bewoog echt!’

‘Ik geloof je wel, Machteld. We zullen eens kijken.’

Haar ooglid werd omhooggetrokken en een fel licht scheen in haar oog. Yvonne probeerde te knippen om het buiten te sluiten.

‘Ze is wakker. Waarschuw de dokter.’ De spanning klonk door in Conny’s stem.

Het was een vreemde gewaarwording om het donkere gezicht zo dicht bij het hare te zien.

‘Hallo, Yvonne. Ben je eindelijk wakker?’ vroeg Conny op een lieve en zachte toon. ‘Het is niet prettig dat ik je oog zo vasthoud, hè. Ik laat het nu los, probeer eens of je het zelf open kunt krijgen.’

Haar ooglid zakte dicht en het werd weer donker. Dat wilde Yvonne niet. Ze had lang genoeg geslapen. Ze wilde wakker zijn, zien wie er naast haar bed had gezeten en tegen haar had gepraat. Ze gaf het bevel door aan haar ogen en langzaam werd het weer licht.

De donkere vrouw glimlachte. ‘Goed zo, meis, dat doe je heel goed. Ik ben trots op je.’ Conny draaide zich om naar iemand die kennelijk de kamer was binnengekomen. ‘Dokter, ze is wakker en ze reageert.’

‘Mooi, laat me maar eens kijken.’ Een oudere man met brede, borstelige wenkbrauwen kwam in beeld en boog zich over haar heen. ‘Jongedame, kun je me horen?’

Yvonne knipperde met haar ogen, probeerde wel iets te zeggen, maar haar mond weigerde dienst. Dat commando kreeg ze niet voor elkaar.

‘Knijp eens in mijn hand als je kunt.’ Hij nam haar hand in de zijne en keek er aandachtig naar.

Yvonne concentreerde zich op haar hand en voelde zelfs dat er iets gebeurde.

‘Mooi, dat doe je goed,’ bromde de man tevreden. ‘En je andere hand?’

Yvonne had niet de indruk dat daarmee iets gebeurde, maar de man leek tevreden te zijn en knikte.

Conny keek glimlachend aan de andere kant van het bed op haar neer. De vrouw had een rond en donkerbruin gezicht. Het wit van haar ogen accentueerde de donkere pupillen. Het zwarte, kroezende haar was strak naar achteren getrokken.

Yvonne zocht met haar ogen de kamer af, voor zover haar blikveld reikte, zoekend naar de vrouw met de aardige stem die haar dat verhaal over het stel op de boot had verteld.

‘We gaan nog wat testen met je doen, jongedame.’ De dokter ging in haar gezichtsveld staan en ging met een lampje voor haar ogen op en neer.

Dat wilde ze niet. Niet weer dat vervelende licht. Het lukte Yvonne haar hoofd iets opzij te draaien, weg van het licht. Nu zag ze ook de rest van de kamer. Witte muren zonder enige versiering, lichtgrijze gordijnen bij haar bed. Voorzichtig draaide ze verder met haar hoofd. Het kostte haar veel energie en even sloot ze haar ogen weer.

‘Dat ziet er goed uit. Ik denk wel dat het goed komt met deze jongedame,’ bromde de arts.

Dat was het laatste wat ze hoorde.

‘Yvonne. Vonnie. Ben je wakker? Kun je me horen?’

Yvonne opende haar ogen en richtte haar blik op de man die naast haar bed stond. Hij keek haar met een stralende glimlach aan.

‘Papa.’ Haar stem klonk schor als van een krassende kraai, alsof hij lange tijd niet was gebruikt. Ze kon zich in ieder geval weer verstaanbaar maken, dat was al heel wat.

‘Vonnie, meisje, je bent echt weer terug bij ons.’ Hij boog zich over haar heen en drukte een kus op haar voorhoofd. Een traan verscheen in zijn oog en vlug wendde hij zijn hoofd af. ‘Je hebt ons wel laten schrikken. Weet je hoelang je in coma hebt gelegen?’

Yvonne keek hem niet-begrijpend aan.

‘Je hebt een ongeluk gehad en daardoor ben je in coma geraakt,’ ging hij verder.

Van een ongeluk herinnerde Yvonne zich niets. Ze wist inmiddels dat ze in een ziekenhuis lag. De namen van de mensen die haar bezochten bleven steeds beter hangen. Haar geheugen was een zeef, maar dokter Vierling zei dat ze zich daarover geen zorgen moest maken. Conny liet haar iedere dag opsommen wat ze wel wist en daar kwam steeds iets bij.

Vandaag was het woensdag. Ze heette Yvonne Staal en ze lag in het ziekenhuis. De man die nu naast haar bed stond, was Ad Staal. Haar moeder was een paar jaar geleden overleden. Haar vriend, Ron Huijskens, kwam ook een aantal keer per week op bezoek voor zover zijn werk dat toeliet. Wat hij precies deed, wist ze niet precies – iets met computers – maar hij had het er druk mee zodat hij niet iedere dag langs kon komen.

Machteld Klavier was een collega en zij was degene die haar vaak had voorgelezen. Het was haar stem geweest die Yvonne had gewekt.

Over de oorzaak van het ongeluk had ze nog niets gehoord. Wel zat haar linkerarm in het gips en staken er uit haar linkerbeen pennen die de botten op hun plaats moesten houden. Dat was de reden dat ze nog altijd hier was en het bed niet mocht verlaten.

Conny was in haar kamer bezig. De verpleegster leek er altijd te zijn. En als zij er niet was, nam Marjon haar taak over.

‘Meneer Staal, daar praten we nog niet over,’ waarschuwde Conny hem met een glimlach rond haar mond. ‘Yvonne moet zich erop concentreren steeds wat langer wakker te blijven en langzaam alles weer te kunnen gebruiken. Daar heeft ze al haar energie voor nodig, dus we mogen haar niet te veel vermoeien met dingen die er op dit moment nog niet toe doen.’ Ze klopte Yvonne zachtjes op haar hand. ‘Lust je nog wat sap, meis?’

Yvonne bewoog haar hoofd ten teken dat ze wel wat wilde drinken.

‘Iedere dag gaat het steeds een stukje beter, hè Yvonne?’

Yvonne lag al vijf weken in het ziekenhuis, ruim drie weken daarvan in coma. Vanwege de zware verwondingen die ze door een aanrijding had opgelopen, was ze al die tijd hier gebleven. Giste-

ren had dokter Vierling haar verteld dat ze over een poosje ergens anders heen zou gaan. Hier was ze uitbehandeld, ze zou in een revalidatiecentrum verder gaan werken aan haar herstel. Daar zou ze weer leren lopen en moest ze haar linkerarm en -hand sterker maken.

Het liefst ging Yvonne naar huis als ze uit het ziekenhuis werd ontslagen, maar dokter Vierling had haar gewezen op de voordelen van een intern verblijf bij een revalidatiecentrum. Geen ingrijpende aanpassingen in huis en niet dagelijks heen en weer rijden, wat toch weer een belasting voor haar, maar zeker ook voor haar familie zou zijn. Intern was volgens hem beter en leidde tot een sneller herstel.

Het trainen en prikkelen van haar geheugen ging dagelijks met kleine stapjes vooruit. Daarnaast kreeg ze fysiotherapie aan bed om haar spieren weer wat sterker te maken, voor zover dat mogelijk was met het gips en de pinnen die haar op bed hielden. Over een paar dagen zou ze voor de tweede keer aan haar been worden geopereerd. Dan werden de uitwendige pinnen verwijderd en kreeg ze een speciale brace aan zodat ze eindelijk uit bed kon.

Yvonne zag ertegen op om hier weg te gaan. Het personeel was vertrouwd en wist precies wat ze nodig had en wat ze bedoelde als ze niet snel genoeg op een woord kon komen. Ze had nog steeds moeite met nieuwe gezichten en indrukken. Als het te druk was om haar heen, kreeg ze hoofdpijn. Ook al verzekerde Conny haar dat het over een poosje vast minder zou worden en dat ze steeds beter uit haar woorden kon komen, het bleef een onprettige gedachte dat ze deze veilige haven moest verlaten.

Bovendien vond ze het doodeng dat ze opnieuw moest leren lopen en dat haar arm ook niet deed wat ze wilde. Met het herstel van haar geheugen kwam ook het besef dat haar leven voorgoed was veranderd door die aanrijding.

Van het ongeluk zelf kon Yvonne zich nog altijd niets herinneren. Haar was verteld dat een wagen haar had aangereden op het moment dat zij de straat op rende. Ze had nog geluk gehad dat hij niet hard had gereden omdat hij al aan het afremmen was om ergens te parkeren. Als er al van schuld sprake was, dan was

het die van haarzelf, had Yvonne begrepen. Ze zou tussen twee geparkeerde busjes plotseling tevoorschijn zijn gekomen. De bestuurder van die auto had haar eenvoudig niet meer kunnen ontwijken.

Omdat Yvonne niet veel meer te doen had in bed, had ze uren de tijd om over dat alles na te kunnen denken. Ron had haar verzekerd dat ze zich over geld en haar toekomst geen zorgen hoefde te maken. Degene die haar had aangereden, draaide op voor een deel van de kosten, althans, zijn verzekering, en voor de kosten die nog volgden vanwege mogelijke beperkingen. Ze moest denken aan eventuele aanpassingen in huis, misschien zelfs een andere auto, had Ron gezegd.

Yvonne wilde nog niet denken aan de toekomst, daar werd ze ook een beetje bang van als ze dat wel deed. Aanpassingen, een andere auto. Dat was nog zo ver weg. Voorlopig was ze nog niet thuis.

In die anderhalve week dat ze nu echt wakker was, had Yvonne heel wat bezoek aan haar bed voorbij zien gaan. Familie, collega's, vrienden. Lang niet van iedereen wist ze zich de naam nog te herinneren, gezichten, stemmen en geuren bleven beter hangen. Om de een of andere reden was haar geurbeleving sterker geworden. Misschien had dat te maken met de periode dat ze half in coma was geweest en de enige zintuigen die ze kon gebruiken haar oren en neus waren.

Yvonne was inmiddels naar een andere kamer verhuisd met drie kamergenoten. Gezellig, nu kon ze met andere mensen praten, wat ook weer goed was om die vaardigheden te verbeteren, maar van enige privacy was geen sprake meer. Ze miste de aanrakingen van Ron. Zijn nabijheid, strelingen, liefkozingen. Lieve woordjes die hij in haar oor had gefluisterd. Dat alles moest ze nu al weken missen. Het bleef nu bij een kusje op haar wang of haar voorhoofd, een aai over haar wang en een voorzichtig kloppje op haar arm.

Ze zag er ook niet uit. Yvonne was die eerste keer dat ze in een spiegel keek hevig geschrokken van haar eigen aanblik, al waren de meeste blauwe plekken in haar gezicht nu bijna helemaal vervaagd. De kale plek op haar hoofd, waar een flinke wond gehecht

had moeten worden, werd bedekt door haar lange, blonde haren. Maar hij zat er wel. Zij wist het, en als ze er niet op bedacht was dat haar haren eroverheen vielen, was hij duidelijk zichtbaar. Die plek was nu niet meer helemaal kaal, er groeiden alweer wat korte haartjes rond de randen van de wond, een smalle, kale streep zou er altijd blijven. Een zichtbaar teken van wat haar was overkomen. Een van de vele op haar lichaam.

Zou Ron het heel erg vinden dat ze zo getekend was door het ongeluk? Had hij daar moeite mee? Ron was een knappe man om te zien met zijn blonde haar, blauwe ogen en sportieve gestalte. Hij zag er graag goedverzorgd en vlot uit. Ze hadden samen altijd een mooi stel gevormd. Dat had Yvonne met eigen ogen op de foto's gezien die hij haar had laten zien. Daarop was zij heel wat knapper geweest dan nu.

Ron had haar verteld dat ze elkaar al sinds haar achttiende kenden. Hij had in dezelfde stad gestudeerd. Allebei hadden ze er op kamers gezeten. Ron had aan het einde van zijn studie gestaan, Yvonne aan het begin. Nadat hij was afgestudeerd, een goede baan vond en een grotere woning kreeg, waren ze daar gaan samenwonen, amper een jaar na hun eerste kennismaking. Ze waren inmiddels al negen jaar samen.

Ze hield van hem, dat voelde Yvonne goed genoeg. Jammer dat hij zo weinig tijd voor haar had.

HOOFDSTUK 2

Ron duwde de rolstoel over de drempel van de kamer die de komende tijd de hare zou zijn. ‘Ziet er niet verkeerd uit.’ Hij keek om zich heen. ‘Je hebt in ieder geval ruimte genoeg om met je rolstoel te kunnen draaien.’

Een bed stond in een hoek, daarnaast een nachtkastje, een kast achter het bed. Tegen de andere muur stond een bureau met een stoel ervoor. Een televisie hing daarboven. Er was zelfs ruimte voor een zitje bij het raam. Daar was nog een balkondeur zodat ze buiten kon gaan zitten als ze dat wilde. Ook had ze een eigen badkamer. Alles met extra brede deuren en inderdaad voldoende plaats om met een rolstoel te manoeuvreren.

Ze mocht hier bezoek op haar kamer ontvangen. Er hingen een paar kleurrijke schilderijen om de witte muren op te vrolijken. Een plantje op de vensterbank. Het leek wel een hotelkamer, zo luxe en gezellig vergeleken bij de kamer in het ziekenhuis.

‘Yvonne heeft de rolstoel niet lang meer nodig als het goed is,’ antwoordde Maartje, de vrouw die Yvonne had opgevangen nadat ze hier was aangekomen.

Yvonne keek verschrikt naar de vrouw met het korte, grijze haar. ‘Ik kan nog niet lopen, hoor. Bovendien kan ik maar met één arm aan een wiel draaien. Ik kan niet eens vooruitkomen zonder hulp.’

Maartje glimlachte. ‘Dat weet ik wel. Wij gaan er dan ook aan werken dat je zo snel mogelijk uit die stoel bent.’

Ron legde een hand op Yvonne's schouder en gaf haar een bemoedigend kneepje. ‘Gewoon doen wat je gezegd wordt, dan ben je vast snel weer thuis.’

‘Het gaat niet zozeer om de snelheid, meneer. We zorgen er vooral voor dat uw vriendin haar zelfredzaamheid terugkrijgt en dat ze zonder al te veel beperkingen weer aan het normale leven kan deelnemen.’ Maartje legde de map met informatie over het revalidatiecentrum op het bureau. ‘Ik laat jullie nu alleen om even bij te komen en je spullen op te bergen. Ik zie jullie straks nog wel als meneer Huijskens naar huis gaat. Doe maar op je

gemak.' Maartje knikte naar Yvonne en Ron en verliet de kamer. Ze trok de deur zacht achter zich dicht.

Yvonne liet een zucht ontsnappen. Ze was bekaf. Het inpakken van haar spullen, afscheid nemen van het personeel in het ziekenhuis, de rit hierheen. Dat alles was haar zwaarder gevallen dan ze had verwacht. Haar conditie was dan ook ver beneden peil. Het liefst ging ze naar bed, maar dat zou Ron vast niet leuk vinden. Hij was al bezig haar tas uit te pakken en haar kleren in de kast te leggen.

Anders dan in het ziekenhuis had Yvonne hier normale kleding nodig. De tijd van hele dagen in een nachthemd op bed liggen was voorbij. Vanwege de brace aan haar been droeg ze nu vooral gemakkelijk zittende joggingbroeken met wijde pijpen. Echt lopen had ze nog niet gedaan, al had ze wel naast haar bed moeten staan met krukken om zichzelf te ondersteunen. Het vervolg zou hier een begin krijgen.

'Ik heb hoofdpijn.' De pijn dreunde tegen haar slapen.

'Wil je dat ik wegga?'

'Dat hoeft toch niet? Kun je niet nog wat blijven?'

Al die weken had ze het steeds met korte bezoeken van haar vriend moeten doen. Yvonne merkte dat er een afstand tussen hen was ontstaan. In het ziekenhuis had hij zich aan de bezoeken moeten houden, hier waren ze wat minder streng, had Maartje verteld. Buiten de tijden dat ze therapie kreeg, was ze min of meer vrij.

'Wat moet ik hier doen? Ik heb thuis nog meer dan genoeg werk liggen.'

Yvonne boog haar hoofd. 'Je hebt gelijk. Je kunt hier niets doen. Wanneer zie ik je dan weer? Je mag hier vaker komen en langer blijven.'

'Ik denk dat ik door de week niet vaak hierheen zal komen, tenzij ik hier in de buurt bij een klant zit. Dat zit er echt niet in, Yvonne. Je weet hoe druk het op mijn werk is en op welke tijden ik normaal thuiskom. Het is bovendien steeds een dik uur rijden hierheen. En ik denk dat jij de eerste tijd kapot zult zijn van de therapie en blij bent dat je naar bed kunt. Je wordt nu aan het werk gezet, zei die vrouw toch. We kunnen elke avond met

elkaar bellen. In het weekend mag je naar huis, dan hebben we alle tijd voor elkaar.'

Yvonne slikte haar teleurstelling weg. Ze had gehoopt dat Ron zich nu wat vaker liet zien. Het was toch niet zo erg dat hij wat langer moest rijden? Hij zat zo vaak op de weg. Wat eerder weggaan van zijn werk was vast ook geen ramp. Dat begrepen ze heus wel. Hij hoefde hier niet per se om acht uur naar huis te gaan. Ze konden zelfs op haar kamer samen zijn. Praten of andere dingen doen. Toch zei ze niets van dat alles en ze knikte. 'We bellen, en in het weekend ben ik thuis.' Ze kon haast niet wachten tot het zover was. 'We moeten nog even langs Maartje, dat heeft ze toch gezegd?'

Ron knikte. Hij schoof de lege koffer boven op de kast en pakte zijn jas.

'Wacht even, Ron,' hield Yvonne hem tegen voordat hij haar rolstoel keerde.

'Wat is er?'

'Wil je me nog even vasthouden voordat je gaat? Dat mis ik ontzettend. Jou vast te kunnen houden, je naast mij te zien in bed als ik wakker word. Samen eten, dingen doen. Hoelang gaat het nog duren voordat we weer echt samen zijn?'

'Vrijdagavond kom ik je halen, Yvonne. En als jij goed je best doet met de therapie, ben je snel weer helemaal thuis.' Ron bukte zich en sloeg zijn armen om haar heen, ook al zat haar ene been in de weg om dat goed te kunnen doen. Hij draaide haar gezicht naar zich toe en kuste haar. 'Het duurt nu vast niet lang meer. Een paar weken, dan loop je weer en kun je voorgoed naar huis.'

'Ik hoop het.' Yvonne klemde zich aan hem vast met haar rechterarm en snoof zijn geur op.

Het was altijd veel te kort dat ze samen konden zijn. In het ziekenhuis hadden ze helemaal geen privacy gehad nadat Yvonne naar een vierpersoonskamer was verhuisd. Nu had hij geen tijd, maar in het weekend konden ze samen zijn. Daar moest ze dan maar naartoe leven. Die paar dagen konden er ook nog wel bij.

‘Ik wil niet meer, Jaap!’ gilte Yvonne tegen de man die naast haar stond. ‘Ik kan niet meer.’ Haar stem brak in een snik.

Jaap sloeg zijn armen over elkaar en keek haar streng aan over het randje van zijn bril.

‘Jongedame, als jij hier weg wilt, zul je moeten leren lopen. Geen zielig gedoe dat je niet meer wilt of kunt. Je moet! Je gaat hier lopend weg of in een rolstoel. Aan jou de keuze.’

Yvonne steunde zwaar op de randen van de loopbrug. Haar benen trilden van inspanning en haar armen deden pijn.

‘Vijf minuten rust, geef me die dan tenminste,’ smeekte ze. Tranen van frustratie prikten in haar ogen.

‘Oké, vijf minuten, maar geen seconde langer.’ Jaap pakte haar bij de arm en leidde haar naar de rolstoel.

Met een diepe zucht liet ze zich in de stoel zakken.

‘Je bent een slavendrijver, Jaap de Breukere. Heeft iemand dat weleens tegen je gezegd?’ Dorstig zette ze het flesje water dat hij haar gaf aan haar mond en dronk er gulzig van.

‘Je bent pas de honderdste die dat tegen me zegt. Lieve kind, als ik jou niet streng aanpak, komt het nooit goed.’ De fysiotherapeut keek haar vriendelijk aan met zijn blauwe ogen. ‘Er is hier nog niemand naar huis gegaan die zijn of haar gestelde doel niet heeft bereikt. Iedereen die bij mij komt, gaat er voor de volle honderd procent voor. Jij dus ook.’

Jaap legde een grote handdoek over haar schouders zodat haar spieren niet te snel zouden afkoelen. Ze was warm en bezweet en doodmoe.

Al die therapie viel absoluut niet mee als je bijna zes weken op bed had gelegen en dan opnieuw moest leren lopen. Bovendien moest ze haar conditie weer helemaal opbouwen na al dat luiëren. En dat viel ontzettend tegen.

Haar linkerarm moest daarbij ook nog op krachten komen. Ook daarvoor kreeg Yvonne oefentherapie. Het leren lopen viel haar daarom een stuk zwaarder omdat nu alles op haar rechterarm neerkwam en ze haar linkerhand ook niet optimaal kon gebruiken. Jaap had daar allerlei oplossingen voor, maar dan nog was het zwaar.

‘Het wordt heus wel gemakkelijker. Dit is pas je eerste week,’

hield Jaap haar voor. ‘Je spieren zullen sterker worden en je conditie steeds beter. Vanmiddag gaan we zwemmen, dat gaat je vast gemakkelijker af.’

Zwemmen? Yvonne moest er niet aan denken. Ze kon straks vast niet meer omhoogkomen uit haar stoel na deze martelgang.

Nadat het uur oefentherapie voorbij was, kwam Bodil haar weer ophalen omdat Yvonne niet in staat was langere stukken met haar linkerhand het wiel van de rolstoel in beweging te houden. Daar miste ze nog de kracht voor.

‘Hoe ging het vandaag?’ vroeg ze meelevend.

Bodil had haar eerder al gewaarschuwd dat het niet gemakkelijk zou worden bij Jaap. Ze werkte al twaalf jaar in de revalidatiekliniek en kende hem als geen ander.

‘Slecht,’ bromde Yvonne. ‘Een omaatje van tachtig loopt nog sneller dan ik.’

‘Blijf doen wat Jaap zegt, hoe zwaar het ook is. Nog een paar weken en dan loop je weer als een kievit. Volgens Jaap ga je nu al vooruit. Dat ziet hij echt wel na een paar dagen,’ vertrouwde Bodil haar toe.

Yvonne vroeg zich af of de verpleegster dat zei om haar op te beuren of dat het ook echt waar was. ‘Heeft hij dat gezegd?’

Bodil knikte met een samenzweerderige blik op haar gezicht.

‘Echt wel, maar niet zeggen dat je het van mij hebt. Hij geeft zijn patiënten niet snel complimenten. Meneer is veel te bang dat ze dan naast hun schoenen gaan lopen en hem niet meer nodig hebben.’

Natuurlijk ging ze vooruit, dat merkte ze zelf ook wel. Dat kon haast niet anders. Als je met niets begon, zat er altijd vooruitgang in.

Bodil reed haar naar de afdeling. ‘O ja, dat vergat ik haast. Je hebt een bezoeker. Hij wilde per se wachten tot je klaar was met de therapie. Hij wacht op je bij het zitje. Of wil je liever niemand zien?’ Ze hield de rolstoel iets in.

‘Wie is het?’

‘Ene meneer De Kledder. Zegt die naam jou iets?’

Yvonne moest even nadenken. Vreemde naam. Een enkele

keer liet haar geheugen haar nog weleens in de steek, maar die naam zou ze vast wel onthouden hebben als ze hem eerder had gehoord. ‘Niet echt. Waar is hij van, heeft hij dat gezegd?’

‘Dat niet. Het is wel een knappe man om te zien. Een beetje ruig, type bouwvakker. Dat soort schoenen heeft hij ook aan, alsof hij zo van een bouwplaats komt.’

Yvonne moest lachen om de beschrijving die Bodil van hem gaf. ‘Dat wil ik weleens zien. Breng me er maar heen.’

Een man stond met zijn rug naar hen toe. Hij las aandachtig de berichten op het grote prikbord dat naast het zitje in de hal hing. Een grote man met brede schouders. Hij was gekleed in een shirt en een vale spijkerbroek waarvan de pijpen spanden om zijn gespierde benen.

Stevig kontje, dacht ze onwillekeurig. Moest ze hem kennen?

Bodil zette de rolstoel op de rem en ging naast Yvonne staan. ‘Druk maar op de knop als je me nodig hebt. Ik laat je nu even alleen.’

De man draaide zich naar haar om. Ze schatte hem niet zo heel veel ouder dan zijzelf was, een jaar of dertig misschien. Hij was niet overdreven knap om te zien, met donkere ogen, zware wenkbrauwen en een enigszins vierkante kin. Dat deel had Bodil aardig overdreven. Smaken verschilden gelukkig.

Een aardig gezicht was een betere beschrijving, waarop nu een ernstige blik lag. Ze liet haar ogen langzaam over hem heen gaan. Van zijn grove, met witte verf bespate werkschoenen tot aan zijn korte, donkere haar. ‘Wie bent u? Moet ik u kennen?’

‘Hallo. U kent me inderdaad niet, maar het leek me wel zo netjes om eens een keer langs te komen nu u weer bij kennis bent.’

Iets in zijn stem maakte dat Yvonne wat rechter ging zitten. Dit was niet zomaar een bezoeker.

‘Ik ben Jacco de Kledder. Helaas ben ik degene die u heeft aangereden met mijn bus.’ Hij kwam dichterbij en stak zijn hand naar haar uit.

Yvonne's mond zakte open. Ze klapte hem snel weer dicht. Hij was het! De bestuurder van de auto die haar had aangereden. Tot nu toe had ze hem inderdaad nog niet gezien. Niemand had haar

iets over hem kunnen vertellen, behalve Ron die de zaken met de verzekering had afgewikkeld, maar hij had geen namen genoemd. Of misschien ook wel en was ze dat vergeten.

‘Yvonne Staal,’ mompelde ze haar naam en ze drukte de toegestoken hand. ‘Wat kom je hier doen?’

‘Allereerst mijn excuses aanbieden. Het spijt me enorm wat er is gebeurd.’

‘Daar kon jij niet veel aan doen. Van wat ik heb begrepen heb ik me zowat voor je bus gegooid. Ik rende tussen twee andere bussen door de straat op. Levensgevaarlijk, helemaal in die straat.’

‘Dat klopt, het kan er behoorlijk druk zijn. Hoe gaat het nu met je? Je bent al een poosje uit coma?’

‘Ongeveer drie weken geleden werd ik wakker. Begin deze week hebben ze me hierheen gebracht om verder te herstellen. Ik moet opnieuw leren lopen, en ook mijn linkerarm zal niet meer de oude worden. Ik schijn met een jaar of twintig therapie en tig operaties nog ergens te kunnen komen,’ voegde Yvonne er op scherpe toon aan toe.

Nu de eerste schok voorbij was, kwam het besef dat ze door zijn toedoen hier zat. Hij had niet in die straat moeten rijden toen zij daar was. Een foute gedachte, dat wist ze best, maar nu kon ze eenvoudig niet anders denken. Ze moest op iemand haar frustraties botvieren.

Wat kwam die man hier doen? Zien hoe ellendig zij eraan toe was? Zich verkneukelen omdat hij er zo goed vanaf was gekomen? De politie had geoordeeld dat het ongeluk niet had kunnen worden voorkomen doordat Yvonne niet zichtbaar was geweest voor hem en hij beslist niet hard had gereden. Wel moest hij minstens de helft van de kosten die eruit voortvloeiden betalen, maar een andere straf zou hij vast niet krijgen van een rechter.

‘Is dat zo? Ik dacht dat de artsen van mening waren dat je met nog een paar operaties en therapie er grotendeels weer bovenop zult komen,’ antwoordde Jacco.

‘Hoe weet jij dat?’ beet ze hem toe. ‘Kun jij in de toekomst kijken wat mij nog te wachten staat?’

Jacco grijsde verlegen en voelde zich duidelijk niet op zijn gemak. ‘Dat niet, maar ik weet uit betrouwbare bron dat je niet helemaal bent opgegeven.’

‘Hoe betrouwbaar is die bron, anders dan de artsen die mij behandelen? Zij behoren dat soort informatie niet aan derden te verstrekken. Maak je er soms een gewoonte van om mensen aan te rijden? Kennen ze je daarom zo goed?’

Jacco schraapte zijn keel en lachte als een boer met kiespijn.

‘Dat gebeurt me gelukkig niet al te vaak. Ik ben wel al eerder in het ziekenhuis geweest toen je nog in coma lag. Bovendien heb ik een rapport van je verwondingen gekregen voor de verzekering.’

Nu was het Yvonne's beurt om zich ongemakkelijk te voelen. Deze man was bij haar geweest terwijl zij van de wereld was. Had hij haar staan bekijken? Getoetst hoe erg het was gesteld met haar? Ze had er vast vreselijk uitgezien. En dan had hij ook nog eens een verslag gekregen van al haar verwondingen. Dat was toch vreemd? Werden dat soort privégegevens aan de dader verstrekt? Waarom had niemand haar dat verteld? ‘Waarom?’

‘Sorry? Wat bedoel je?’ Jacco keek haar vragend aan. ‘Waarom ik je aangereden heb, of waarom ik in het ziekenhuis ben geweest?’

‘Waarom ben je hier? Ik herinner me niets van het ongeluk. Je bent niet echt schuldig bevonden. Voor jou is het klaar. Je hebt je rapport, de verzekering betaalt. Wat doe je hier nog?’ verduidelijkte ze haar vraag op harde toon.

‘Ik kom uit belangstelling. Dat is wel het minste wat ik voor je kan doen. Het overkomt me niet dagelijks dat ik een jonge vrouw aanrijd. Ik voelde me behoorlijk rot over wat er is gebeurd en ben benieuwd hoe het met je gaat,’ gaf hij schouderophalend toe.

Yvonne kon zich niet echt beter voelen door zijn woorden. Daarvoor had het ongeluk een te grote impact op haar leven. Voor hem veranderde er niets. Zijn verzekering betaalde, daar merkte hij waarschijnlijk niet eens veel van. Zij moest nog maar zien hoe ze straks door het leven ging. ‘Fijn voor je dat je je rot voelde. Hoe denk je dat ik me voel? Ik ben drie weken van mijn leven kwijt en nu ben ik alweer drie weken bezig om te leren een

beetje normaal te functioneren.’ Ze tilde haar linkerhand op waarvan haar pink en duim nog altijd naar binnen stonden, als een klauw. ‘Dit hier moet ook nog hersteld worden. Daaraan krijg ik waarschijnlijk nog een paar operaties om ervoor te zorgen dat ik mijn vingers weer enigszins normaal kan gebruiken.’

‘Het spijt me heel erg,’ herhaalde Jacco. ‘Als ik het ongedaan zou kunnen maken, zou ik dat absoluut doen. Helaas kan ik dat niet. Ik zal altijd blijven zien wat er gebeurde. Dat krijg ik niet meer van mijn netvlies.’

Yvonne had er genoeg van. Zij was het slachtoffer en hij stond hier een beetje zielig te doen. ‘Je hebt je zegje gedaan. Vaarwel, meneer De Kledder.’ Zonder op zijn reactie te wachten, draaide ze met enige moeite haar rolstoel in de juiste richting en reed langzaam naar haar eigen kamer. Ze keek niet achterom of hij daar bleef staan en zag hoe zij stuntelde. Helpen deed hij in ieder geval niet. Alsof ze zijn hulp zou hebben aanvaard!

Worstelend met een hand die ze maar half kon gebruiken, lukte het Yvonne haar deur open te krijgen en naar binnen te rijden. Met een klap viel de deur achter haar dicht. Zonder de hulp van Bodil in te roepen ging ze de badkamer in.

In de grote spiegel die aan de wand hing, bekeek ze zichzelf. Zo had Jacco haar gezien: een jonge vrouw met halflang, blond haar dat in een slordige staart bijeen werd gebonden. Met een rood, vlekkerig en onopgemaakt gezicht, en een niet erg flatterende bril op haar neus omdat ze nog geen nieuwe lenzen had kunnen kopen. Ze was behoorlijk wat afgevallen sinds het ongeluk en dat was ook te zien in haar gezicht. Het spiegelbeeld stond haar niet bepaald aan en ze stak haar tong uit naar zichzelf. Hoe lang ging het duren voordat ze weer de oude Yvonne zou zijn?